

κυρίως τὴν προσοχὴν τοῦ καὶ νὰ κατευθύνῃ τὴν ἐνέργειάν του, τῶν σημείων ἐφ' ὧν ἐπισύρει ὀλόκληρον τὸ φῶς ἵνα δείξῃ ὅτι αὐτὰ, ὡς θεμελιώδη ἢ ὡς δεύμενα τῆς ἀμέσου προνοίας του, θὰ ἀποτελέσουν τὴν βᾶσιν τῆς ἐνεργείας του.

Ὡς ἀφετηρίαν λαμβάνω τὴν ἔννοιαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐξ αὐτῆς δὲ συνάγω πολιτικὸν πρόγραμμα διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος. Διότι ὑπάρχει τὸ δῆλημμα: ἢ θὰ κάμῃ τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον πολιτικὴν καθαρῶς κρατικὴν, ὅποτε θὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν πολιτικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἔξω τῶν συνόρων τοῦ Ἑλλήνων, ἢ θὰ κάμῃ πολιτικὴν πρωτίστως φυλετικὴν καὶ δευτερευόντως κρατικὴν. Ἐμμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ δευτέρον, διότι τὰ γεωγραφικὰ σύνορα τοῦ κράτους δὲν συμπίπτουν ἀκόμη μὲ τὰ γεωγραφικὰ σύνορα τῆς φυλῆς, ὡς συμβαίνει εἰς ἄλλα ἔθνη συμπληρώσαντα ἤδη τὴν πολιτικὴν τῶν ἀποκατάστασιν.

Ἐπομένως, διὰ νὰ καταστρωθῇ πολιτικὸν πρόγραμμα εἰς κράτος μὲ ὑποχρεώσεις, ἢ τάσεις, ἢ προορισμὸν ὡς τῆς Ἑλλάδος, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ βρῶμεθα εἰς τὴν φυλετικὴν πολιτικὴν, τὰ δὲ λοιπὰ νὰ συναρμοσθοῦν πρὸς αὐτὴν κατὰ φυσικὴν ἀναγκαιότητα καὶ ἐσωτερικὴν βαθεῖαν πειθαρχίαν. Διότι καὶ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, καὶ τὸ σχετικὸν τοῦ πρόγραμμα, κατὰ μέγα μέρος θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα. Καὶ οὕτως, ἀναλόγως, καὶ οἱ ἄλλοι κλάδοι τῆς διοικήσεως καὶ τὰ κοινωφελῆ ἔργα, ὅσα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ κράτος ἢ ἀπαιτοῦν δημόσια ἔξοδα, θὰ λάβουν τὴν ἔντασιν καὶ τὴν ἔκτασιν ποῦ θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ τὸ οἰκονομικὸν περιθώριον, τὸ ἀφηνύμενον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀναγκαίων χρημάτων πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξωτερικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐξόδων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους μας, συνισταμένη εἰς τὴν αὔξησιν τῆς εὐημερίας τῶν πολιτῶν, θὰ βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν σήμερον κυρίαν αὐτοῦ ἀποστολήν, καὶ θὰ ἔχῃ ὡς ἀφετηρίαν τὰς σχετικὰς μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς φυλῆς πηγὰς τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς καὶ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας.

Τὸ κράτος ἔχει καὶ αὐτό, ὅπως κάθε ὄργανισμός, ἀλλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν φύλιν, συνείδησιν ἰδικήν του. Καὶ παράγεται αὕτη ἡ συνείδησις ἀπὸ τὴν αἴσθησιν τῆς ἰσορροπίας τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, ποῦ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν συμφερόντων τῶν μονάδων καὶ ομάδων μέσα εἰς μίαν κοινωνίαν. Τὸ κράτος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ συνισταμένη τῶν δυνάμεων αὐτῶν, εἶναι ἡ ἀπόρροιά των καὶ ἡ συνεκτικὴ των δυνάμις, διότι τὸ κράτος, ὡς κάθε ζωντανὸς ὄργανισμός, εἶναι συγκεντρωτικόν.

Ὡς ζωντανὸς δὲ ὄργανισμός τὸ κράτος θέλει τὴν αὐτοσυντηρησίαν του. Οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀνδρες, ποῦ μὰζι μὲ τὴν κυρίως διοικοῦσαν τάξιν δημιουργοῦν καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὴν κρατικὴν συνείδησιν, πρέπει νὰ ἐννοοῦν τί ἀπαιτεῖται διὰ τὴν αὐτοσυντηρησίαν τοῦ κράτους καὶ τὴν αὐθυπαρξίαν του, εἴτε ἐν σχέσει μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη γύρω (συμμαχικοὶ ἢ ἄλλοι συνδυασμοὶ) εἴτε ἐν σχέσει μὲ τὰς ἐσωτερικὰς του ἀνάγκας (ὕγιαι διοικη-

τικὸς ὄργανισμός, πολιτικὴ ἀπέπνευσι τῶν ἐν τῷ κράτει ἔθνικων μειονοτήτων, κτλ.).

Διατεινόμεθα ὅτι τὸ σημερινὸν κράτος, διὰ τὴν αὐτοσυντηρησίαν του, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην πρωτίστως ἰσχυρᾶς φυλετικῆς συνειδήσεως τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ ἀτόμων, ἐξ αὐτῆς πρέπει νὰ ἀντλήσῃ δυνάμεις, ἔχει ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς θεραπείας τῶν συμπερόντων τῆς κοινωνίας ποῦ κατοικεῖ ἐντὸς τῶν συνόρων του.

Αὕτη εἶναι ἀναπόδραστος ἀνάγκη πολὺ μᾶλλον ἢ σκοπὸς τοῦ σημερινοῦ κράτους. Δηλαδή: 1) Πολιτικὴ ἀνεξαρτησία ἢ ἔνωσις τῆς φυλῆς—ὄχι ὅμως ἱμπεριαλισμός, καὶ 2) Εὐημερία καὶ προκοπὴ τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἀτόμων—ὄχι ὅμως δι' ἀκράτου καὶ ἀκρατήτου κρατισμοῦ.

Ἡ πολιτικὴ ἀποκατάστασις τῆς φυλῆς εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπὸ μορφῆν ἑνὸς ἢ περισσοτέρων κρατῶν. Ἡ σύστασις περισσοτέρων τοῦ ἑνὸς Ἑλληνικῶν κρατῶν εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδιάμεσος σταθμὸς διὰ νὰ φθάσῃ μίαν ἡμέραν ἢ φυλὴ εἰς τὸ ἕνα τῆς καὶ μέγα κράτος. Ἐξυπηρετεῖ δὲ ἡ πολιτικὴ ἀποκατάστασις τὸν πολιτισμὸν τῆς φυλῆς, ὅστις εἶναι τὸ κορυφωμα τῆς ζωῆς τῆς.

Τὸ κράτος χρησιμεύει διὰ τὴν αὐτοσυντηρησίαν τῆς φυλῆς, ποῦ εἶναι ἀπείρως πολυτιμότερα ἀπὸ τὴν ἀπλὴν αὐτοσυντηρησίαν τοῦ κράτους. Διότι τὰ κράτη δὲν δημιουργοῦν τίποτε, μόνον συντηροῦν καὶ ὑποβοηθοῦν, τὰ ἔθνη ὅμως δημιουργοῦν πολιτισμούς.

Ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν εἶναι κατακτητικὴ οὔτε ἀπολύτως στρατιωτικὴ—στρατιωτικὰς προσπάθειας καταβάλλει ἐκάστοτε τόσας μόνον ὅσαι ἀρκοῦν διὰ τὴν αὐτοσυντηρησίαν τῆς καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀποκατάστασιν—δὲν δύναται ἐπομένως ἢ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπικρατήσῃ ποσοτικῶς εἰς τὸν κόσμον, πρέπει νὰ ἀναδειχθῇ ποιοτικῶς. Ποιοτικῶς δὲ ἀναδεικνύεται ἕνα ἔθνος μὲ τὸν πολιτισμὸν του. Ἐχει καὶ ἱστορικῶς καὶ δυναμικῶς μέσα τῆς πολιτισμὸν ἢ Ἑλληνικὴν φυλὴν, μᾶλλον ἀνατολικὸν ἢ δυτικόν, πάντως ὅμως ἀνεξάρτητον ἀμφοτέρων, καὶ αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν πρέπει νὰ εὑρεθοῦν ἢ νὰ δημιουργηθοῦν κατάλληλοι συνθήκαι διὰ νὰ τὸν φανερώσῃ πλήρως.

Αὐτὴν τὴν τάσιν πρέπει ὁ σημερινὸς πολιτικὸς νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸ ἔθνος διὰ τῆς πολιτικῆς του, ὅσον ἐκ τῆς πολιτικῆς ἐν γένει ἐξαρτᾶται τοῦτο.

Α'.

Ἡ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία ἢ ἔνωσις τῆς φυλῆς, μετὰ ἢ ἄνευ ἐνδιαμέσων σταδίων, ἡμιαυτονόμων ἢ αὐτονόμων κρατῶν, ἐπιβάλλει τὴν ὑπαρξιν προδιαγεγραμμένου σχεδίου ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, μὲ σκοπὸν αὐτὸν ἀκριβῶς, ἦτοι τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς φυλῆς (ὄχι δὲ ἱμπεριαλιστικὰ σχέδια) καὶ μὲ ὄργανα καὶ μέσα: 1) Τὴν διατήρησιν στρατοῦ καὶ στόλου—στρατιωτικὴ πολιτικὴ τοῦ κράτους κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν